

Arrest

nr. 149 109 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 oktober 2014 van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod. Het bestreden inreisverbod werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk en gaf de instructie aan de gemeente onder een bijlage 13 een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Deze beslissing werd meer dan twee jaar later betekend op 29 augustus 2014, doch enkel in de vorm van een beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de instructie tot afgifte van een bevel wordt gegeven. Een bijlage 13 werd niet betekend.

Op 22 april 2014 legden verzoeker en mevrouw S.R. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 5 september 2014 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen de beslissing tot weigering van vermelding van de wettelijke samenwoning. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en mevrouw S.R. beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg (familierechtbank) te Antwerpen.

Op 6 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op dezelfde dag werd de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen gedagvaard te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (familierechtbank).

Op 6 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

Wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 6/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 6/10/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 14.09.2010 (bijlage 21 waarvoor op 23.02.2001 een bijkomende termijn van 30 dagen werd toegestaan na verwerping van het beroep) en op 29.08.2014. Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd.”

Bij arrest nr. 131 040 van 8 oktober 2014 werd de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing bevolen.

Verzoeker werd op 8 oktober 2014 vrijgesteld. Bijgevolg verklaarde de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij beschikking van 14 oktober 2014 verklaarde verzoekers beroep tegen de vasthouding zonder voorwerp.

Verweerder heeft geen verzoek tot voortzetting volgend op het schorsingsarrest van 8 oktober 2014 ingediend.

Op 19 november 2014 diende verweerder een verzoek in om gehoord te worden, volgend op het schorsingsarrest nr. 131 040 van 8 oktober 2014.

Op 16 maart 2015 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg de voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 5 september 2014 daar er onvoldoende elementen waren om aan te nemen dat er kennelijk sprake is van schijnwettelijke samenwoning.

Bij arrest nr. 149 107 van 3 juli 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt verweerder het vonnis voor van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank van 16 maart 2015 waarin de rechter uitspraak doet over het beroep ingesteld tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 5 september 2014 tot weigering van opname in het bevolkingsregister van de verklaring van de wettelijke samenwoning. Dit vonnis stelt als volgt: *“De evolutie van de relatie van eisende partijen sedert de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand toont duidelijk aan dat hun samenwoning een duurzaam karakter heeft. De weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand is ongegrond. De ambtenaar van de burgerlijke stand is gehouden om de verklaring van wettelijke samenwoning op te nemen in het bevolkingsregister.”* De beslissing van 5 september 2014 wordt vernietigd en het vonnis legt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de verplichting op de verklaring van wettelijke samenwoning te vermelden in het bevolkingsregister.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Veemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van enkele beginselen van behoorlijk bestuur: met name van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het eerste onderdeel van zijn eerste middel toe als volgt:

1. Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd, gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt als volgt:

“wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereisten zijn om er zich naar toe te begeven.” Hieruit blijkt dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd aan verzoeker.

In het motiverend gedeelte staat hierover als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”

Uit het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing blijkt plots dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd aan verzoeker.

Hieruit blijkt dat de motivering (een inreisverbod van twee jaar) geenszins dienend kan zijn voor de beslissing (een inreisverbod van drie jaar), minstens dat verzoeker niet kan begrijpen welke beslissing er is opgelegd omwille van welke redenen.

De bestreden beslissing schendt hiermee artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet, artikel 62 Veemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Elke bestuurshandeling moet immers uitdrukkelijk en afdoende worden gemotiveerd (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen). De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Zulks is geenszins het geval in de bestreden beslissing. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te

kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip 'afdoende' dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing hetgeen opnieuw niet het geval is in de bestreden beslissing.

*Dat bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 150).*

Door de tegenstrijdigheid van de duurtijd (twee of drie jaar?) en de onduidelijkheid over de gebruikte motieven, wordt hieraan niet voldaan."

Hij licht het tweede onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

*"De bestreden beslissing schendt bovendien het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen immers op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Daarnaast omvat het redelijkheidsbeginsel dat achtereenvolgens moeten worden onderzocht: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, de feitelijke en juridische juistheid van de motieven en uiteindelijk naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (D. MAREEN, "Het motiveringsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *De beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 133. De bestreden beslissing voldoet omwille van haar onduidelijkheid hier niet aan. Hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."*

3.1. De Raad stelt vast dat het thans bestreden inreisverbod uitdrukkelijk steunt op de beslissing van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er wordt namelijk uitdrukkelijk gesteld: "*de beslissing tot verwijdering van 06/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod*".

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: "*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*".

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de Raad bij arrest nr. 149 107 van 3 juli 2015 de beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 oktober 2014 heeft vernietigd, is ook het bestreden inreisverbod dat daar uitdrukkelijk op steunt kaduuk geworden en moet het worden vernietigd, nu het inreisverbod het *accessorium* is van het vernietigde bevel.

Geheel ten overvloede stelt de Raad eveneens vast dat het inreisverbod is afgegeven, mede omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 29 augustus 2014. Uit een schrijven van attaché B.D. van 8 mei 2015 gericht aan de Raad, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat van de bijlage 13 die werd opgesteld op 29 augustus 2014 geen betekende versie in het administratief dossier kon gevonden worden. De vraag stelt zich dan ook hoe verzoeker gevolg diende te geven aan een bijlage 13, die hem niet met zekerheid door de gemeente werd betekend. Nazicht van het administratief dossier bevestigt het schrijven van attaché B.D.

3.2. Bovendien voert verzoeker in het eerste onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Terecht voert verzoeker aan dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Zoals verzoeker terecht aanvoert, moet de motivering draagkrachtig zijn, de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Eveneens terecht stipt verzoeker aan dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig en precies moet zijn, wil zij voldoen aan de vereiste van de formele motiveringsplicht.

Uit eenvoudige lezing van het thans bestreden inreisverbod blijkt dat in het geheel niet duidelijk is voor welke duur het inreisverbod werd afgegeven. Verzoeker werpt terecht op dat nu eens sprake is van drie jaar, dan weer van twee jaar, hetgeen inderdaad een tegenstrijdige motivering uitmaakt waardoor verzoeker niet kan begrijpen welke termijn zijn inreisverbod bedraagt.

Het verweer in de nota dat er in hoofdzaak in bestaat te stellen dat de duur drie jaar bedraagt, omdat er tweemaal melding wordt gemaakt van drie jaar, en maar éénmalig melding wordt gemaakt van twee jaar zodat de termijn van twee jaar een materiële misslag zou zijn, kan niet gevolgd worden.

Het is evident dat de vraag of een inreisverbod een jaar meer of minder bedraagt een cruciaal element is in het kader van een inreisverbod. Het is evident dat de betrokkene moet kunnen weten hoe lang hij geacht wordt het Schengengebied te moeten verlaten.

Dit volstaat voor het vaststellen van een schending van de formele motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is eveneens gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 6 oktober 2014 van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES